

SOROLL DE PLATS

Un relat de: [Franxapa](#)

“Bips” de la caixa registradora, la campaneta de la porta dringant cada cop que un nou client arribava, converses surant per l'ambient, creant una remor contínua; “i aleshores em va dir que ja estava tip de la feina”, “la Susie s'ha tornat a llençar als braços d'un altre”, “setmana que ve no podré venir, vaig a veure els pares, que fa temps que no em passe”. El més normal al restaurant quan era hora de dinar i universitaris, advocats que treballen a l'avinguda, dependents de les tendes properes i uns pocs turistes s'ajuntaven per fer l'àpat. Magda havia après a sobreviure en el restaurant, és clar que no tenia altra. A les poques setmanes ja feia orelles sordes a la remor, i es movia com un peix entre corrents per arribar ràpidament de la cuina a la taula i no ensopegar; almenys fins les quatre, quan tothom abandonava el local per tornar a les seves respectives feines. Algun cop es quedava alguna persona més temps del compte assaborint el cafè, i també altres voltes es trobava a algú conegut a alguna taula. Però mai com aquell dia.

Durant tot el servei no s'hi va adonar de qui era la dona de cabells bruns i curts que s'asseia en una de les taules del fons, és clar que tampoc era estrany no fer-ho. Va ser escombrant el local que va reconèixer qui la somreia.

- Aquest uniforme no et senta gens be. Tret d'això estàs guapíssima.

- Lola! Quant de temps! Què hi fas per aquí?

- Doncs feia un volt, he entrat a fer un mos i quan he alçat la vista he pensat “aquells cabells rojos els he vist en altre lloc”, i ves per on! He encertat! Va, deixa la escombra i seu!

- Espera, no ho puc fer així com així, deixa que parli amb el meu cap.

- I de passada porta una cervesa, i el que vulgues tu. Convide jo.

Va tornar a la taula sense davantal, i amb una cervesa i un refresc a la ma. La seva amiga va fer un parell de glops directament de l'ampolla, lentament, abans de parlar de nou. Magda la mirava d'aquella forma en que es sol mirar a algú a qui no veus en molt de temps.

- Saps? M'ha costat molt de trobar-te – va fer altre glop a la cervesa

- Em pensava que havies dit que feies un volt.

- I què se m'hauria perdut a mi en Barcelona, tret de tu? Saps? He pensat moltes vegades, des que ens acomiadarem. Saps per què? Perquè eres la primera persona amb la que em podia identificar plenament. Fins aleshores no havia trobat mai ningú que hagués passat el mateix que jo.

- Jo tampoc... potser per això congeniarem tant. Vaig pensar moltes voltes de escriure't, després que deixarem l'hospital, però la por mai es cura del tot.

- No et penses... – va picar l'ullet abans de fer altre glop – jo ho he aconseguit.

- I has vingut per dir-m'ho?

- No, he vingut per dir-te que per fi ho he fet.

- A què et refereixes?

- Mira... – va agafar una bossa d'esports que hi tenia a la vora i la va obrir. Magda va empal·lidir de cop

- Crec que... he de tornar a la feina. I tu deuries marxar ara mateix.

- Ara? Després d'haver-te trobat? Ni ho somnies. He vingut a ajudar-te.

- No et preocupes per això, ja m'he ajudat jo sola, saps? No ha sigut fàcil, però m'he aconseguit altra vida. I he hagut de sacrificar moltes coses per ella. I ara no pense deixar-ho tot sols perquè tu has fet una bogeria!

- Bogeria? Espera, crec recordar que això va ser tant idea meva com teva. Recordes? Quan parlàvem que no ens lliuràriem mai? Quan ens contàvem quan anguniosa era la sensació de sentir-se perseguida? Que en qualsevol moment podria aparèixer? Que potser la propera visita a l'hospital seria la darrera? I quan ens adonarem que sols hi havia una sortida. Si, vàrem ser les dues les que decidirem que algun dia ho faríem, i fugiríem juntes. Ens faríem costat. Doncs be, jo he tingut valor per fer la meva part. I pel que imaginava, tu no. I per això et vull ajudar.

- No vaig necessitar ajut per deixar-lo. I no el necessite ara.

- Molt be! – va alçar les mans – No passa res, estic una mica decebuda, això és tot. A més reconec que has tingut més castanyes del que em pensava. Estic orgullosa de tu. Però espere que sàpigues que el que has aconseguit és una treva. Perquè si jo he pogut trobar-te, ell ho farà. I no sabràs quan, ni com. Un dia sortiràs, i estarà aquí a la porta, en el cantó d'enfront. No et dirà res, es limitarà a seguir-te en la mirada, i a examinar a tots els clients per si algun d'ells és la teua nova parella. I aleshores hauràs de fugir de nou. Naturalment, pots trucar de nou la policia, però tu i jo sabem que serà una trucada perduda. En fi, molta sort! – va acabar la cervesa d'un glop

- Espera! – Magda va mirar cap al terra – com ho feres?

- Va ser fàcil. Més que no em pensava. Recordes eixes càpsules que ens donaven a l'hospital per dormir? Em vaig quedar un blister, i escolta: es dilueixen molt be en alcohol, i no alteren el sabor del whiskey. El pobre es va despertar nugat al llit... tan fort que era! Segur que mai imaginava que aquelles manilles que em feia posar anaven a ser la seva perdició. I saps? No t'ho negaré, vaig gaudir molt. Veure'l allà tombat, indefens... i quan em va pregar per la seva vida... va ser el clímax. “Lola, tranquil·litza't, amor... ho podem arreglar, m'he portat com un

porc en tu, però d'ara en endavant seré millor... ja no et faré cap mal" I crec que per un cop, va ser sincer. Però ja era tard. Li vaig dir que tenia raó, que s'havia portat com un porc i que en endavant ja no ho anava a ser més. Potser això de endur-me el cap ha sigut excessiu, però he pensat que tenir eixa calavera a prop em recordaria com poden ser de dolentes les males eleccions.

- De veritat... gaudires?

- No saps com! És una experiència única. T'agradaria provar-la?

- He de tornar a la feina – Magda es va alçar – Si vols tornar... acabe a les vuit.

- M'he alegrat de vore't... – va somriure Lola – Ens veiem després, doncs.

No va mirar enrere. Es va cordar de nou el davantal i es va dirigir a la cuina, a aquelles hores sempre necessitaven ajut per endreçar. I ella necessitava soroll de plats per endreçar els seus pensaments. "vaig gaudir molt... (clink!) la seva perdició... (clink!) va pregar per la seva vida... (clink!) va ser el clímax... (clink!) vaig gaudir molt... (clink!) vaig gaudir... molt..."

FI